

De 10

meest gestelde
vragen over

CE-markering

G

De Gier | Stam &

De 10 meest gestelde vragen over **CE-markering**

Colofon

De Gier | Stam & Advocaten

Lucasbolwerk 6

Postbus 815

3500 AV UTRECHT

t: (030) 230 30 10

f: (030) 230 30 11

e: michaelgerrits@degierstam.nl

w: www.degierstam.nl

Contactpersoon CE-markering:

Michael Gerrits

Vanzelfsprekend is de inhoud van deze brochure met de grootste zorgvuldigheid tot stand gebracht. De informatie bevat echter geen juridisch advies (voor specifiek advies dient u steeds een daarvoor geëigende deskundige te raadplegen). De informatie vervat in deze brochure wordt alleen aangeboden voor algemene informatieve doeleinden, zonder dat deze informatie op de specifieke omstandigheden van enige persoon of entiteit gericht is of zonder dat voor de juistheid, alomvattendheid, nauwkeurigheid en/of voor de volledigheid ervan expliciet of impliciet een garantie wordt gegeven.

Aan deze folder kunnen geen rechten worden ontleend.

De Gier | Stam & Advocaten kan derhalve geen enkele verantwoordelijkheid of aansprakelijkheid voor de in deze brochure verstrekte informatie aanvaarden.

Inleiding

Deze folder gaat over een onderwerp waarmee ondernemingen of (productie)bedrijven over het algemeen vaak te maken hebben: *CE-markering*. Toch komt met de regelmaat van de klok de vraag naar boven: hoe zit het nu ook al weer precies met die CE-markering? En: mag ik de CE-markering zo maar aanbrengen? Mag ik dat eigenlijk zelf doen? Hoe? Aan welke regels heb ik me te houden?

In deze brochure wordt, aan de hand van 10 vragen, getracht op heldere wijze een basaal inzicht te geven in de betekenis van CE-markering, welke *administratieve eisen* daarvoor gelden, maar ook welke *(juridische) verantwoordelijkheden* de verschillende partijen hebben.

De volgende 10 vragen worden in deze folder besproken:

1. Wat is CE-markering?
2. Voor welke producten geldt CE-markering?
3. Is CE-markering verplicht?
4. Is CE-markering een keurmerk?
5. Wat is een CE-markeringsrichtlijn?
6. Wie brengt CE-markering aan?
7. Welke verplichtingen gelden er bij CE-markering?
8. Wie keurt de producten?
9. Wie controleert of een product voldoet aan CE-markeringswetgeving?
10. Welke sancties kunnen worden opgelegd bij het niet voldoen?

1. Wat is CE-markering?

CE-markering is een *teken* dat dient te worden aangebracht op producten om aan te geven, dat voor die producten is voldaan aan de *essentiële eisen*, welke de Europese Unie stelt aan de fabrikant van het product. Deze essentiële eisen vloeien voort uit de zogenaamde *Nieuwe Aanpak Richtlijnen*. Ze hebben met name betrekking op veiligheid, gezondheid en milieu.

De term *Nieuwe Aanpak* dateert van de begin jaren tachtig van de vorige eeuw. De term wordt gebruikt voor een groep Europese richtlijnen, waarin aan brede productgroepen, zoals machines, drukapparatuur, pleziervaartuigen of medische hulpmiddelen, globale essentiële eisen worden gesteld. De Nieuwe Aanpakrichtlijnen die de eis stellen, dat op een bepaald product CE-markering dient te worden aangebracht (indien het voldoet aan de uit de richtlijn voortvloeiende eisen) worden ook wel *CE-markeringsrichtlijnen* genoemd.

Als voor een product(groep) een CE-markeringsrichtlijn is vastgesteld, dan moeten alle producten die onder het *toepassingsgebied* van die richtlijn vallen en in de *Europese Economische Ruimte (EER)* op de markt worden gebracht, aan dezelfde bepalingen en eisen uit die richtlijn voldoen. Deze producten dragen dan – als zij aan die eisen voldoen – CE-markering en hebben daardoor vrij toegang tot de gehele markt binnen de EER. Nationale overheden mogen in dat geval in beginsel geen aanvullende (eigen) eisen stellen. Hiermee beoogt de Europese Unie dus niet alleen een hoog niveau van veilige producten te bewerkstelligen, maar ook een vrij verkeer van goederen. CE-markering is derhalve een soort paspoort voor de Europese interne markt.

Neem bijvoorbeeld een vlakschuurmachine. Deze machine moet – onder meer – aan de *Machinerichtlijn* voldoen. Als de machine aan de eisen van de Machinerichtlijn voldoet en voorts aan alle *administratieve verplichtingen* is voldaan (zie ook hierna bij vraag 7), dan mag deze - sterker nog: dan moet deze – CE-markering dragen. De vlakschuurmachine kan vervolgens in de hele EER vrij worden verhandeld.

Let op: als een product aan meerdere CE-markeringsrichtlijnen moet voldoen, dan mag hierop alleen CE-markering worden aangebracht als aan al die richtlijnen is voldaan.

Producten, die niet voldoen aan de eisen in een van de CE-markeringsrichtlijnen en diengevolge geen CE-markering (mogen) dragen, mogen niet binnen de EER in de handel worden gebracht en kunnen door de nationale autoriteiten van de markt worden gehaald.

2. Voor welke producten geldt CE-markering?

CE-markering geldt alleen voor die producten die vallen onder een CE-markeringsrichtlijn. Zo bestaat er – bijvoorbeeld – voor cosmeticaproducten geen CE-markeringsrichtlijn, dus deze producten kunnen niet van CE-markering zijn voorzien. Inmiddels is voor meer dan twintig productgroepen een *CE-markeringsrichtlijn* vastgesteld. De richtlijnen zijn opgenomen in onderstaand overzicht.

Naam richtlijn	Nummer
Actieve implanteerbare medische hulpmiddelen	90/385/EEG
Apparatuur in explosieve omgeving	94/9/EEG
Bouwproducten	89/106/EEG
Drukapparatuur	97/23/EG
Drukvaten van eenvoudige vorm	87/404/EEG
Elektromagnetische compatibiliteit	2004/108/EG
Energierendementseisen voor schakelapparaten	2000/55/EG
Explosieven voor civiel gebruik	93/15/EEG
Gastoestellen	90/396/EEG
Geluidsemissie buitenmaterieel	2000/14/EG
Laagspanningsrichtlijn	2006/95/EG
Machinerichtlijn	2006/42/EG
Medische hulpmiddelen	93/42/EEG
Medische hulpmiddelen voor in-vitro diagnostiek	98/79/EEG
Meetapparatuur	2004/22/EG
Niet-automatische weegwerktuigen	90/384/EEG
Openbare kabelbaaninstallaties	2000/9/EG
Liften	95/16/EG
Persoonlijke beschermingsmiddelen	89/686/EEG
Pleziervaartuigen	94/25/EG
Radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur	99/5/EG
Speelgoed	88/378/EG
Vervoerbare drukapparatuur	99/36/EG

3. Is CE-markering verplicht?

Ja. Indien een Europese richtlijn voorschrijft dat CE-markering moet worden aangebracht, dan is de CE-markering, nadat het product aan alle toepasselijke EU bepalingen voldoet en de *vereiste procedures* zijn toegepast, verplicht. Anders gezegd, het is verplicht om aan alle eisen van die CE-markeringsrichtlijn te voldoen, zowel inhoudelijk als administratief, waarna CE-markering moet worden aangebracht om te laten zien dat daaraan is voldaan.

Andersom geldt hetzelfde. CE-markering mag uitdrukkelijk niet worden aangebracht op producten, die niet onder het toepassingsgebied van één van de CE-markeringsrichtlijnen, of onder de *uitzonderingen* van de betreffende richtlijn, vallen. Zo worden (bijvoorbeeld) contactdozen voor huishoudelijk gebruik uitgesloten van de toepasselijkheid van de Europese Laagspanningsrichtlijn en mag daar dus geen CE-markering op worden aangebracht.

4. Is CE-markering een keurmerk?

Nee. Het is een wijdverbreid misverstand dat CE-markering een keurmerk zou zijn en iets zegt over de kwaliteit van het product, zoals bijvoorbeeld het wolmerk, KEMA-KEUR of het keurmerk FSC (voor hout) dat wel doen. Een keurmerk heeft – in het algemeen - betrekking op de kwaliteit van een product of op de wijze waarop een product is geproduceerd. Vaak heeft het ook een commerciële functie. Het (mogen aanbrengen van een) KEMA-KEUR is een extra argument om het product aan te prijzen.

CE-markering laat – louter – zien dat een product in overeenstemming is met de wettelijke eisen, die voortvloeien uit de CE-markeringsrichtlijnen. CE-markering zegt iets over de veiligheid, althans dat zou het moeten doen, maar echter niets over de kwaliteit van het product of de wijze van produceren.

5. Wat is een CE-markeringsrichtlijn?

Een richtlijn is een Europese ‘wet’, die zich richt tot de lidstaten (zoals Nederland). De lidstaten zijn verplicht – anders dan de term “richtlijn” misschien doet vermoeden – deze CE-markeringsrichtlijn in de eigen wetgeving over te nemen. Dit is dus een zaak van de overheid; het bedrijfsleven staat daar verder bijna helemaal buiten. Zo is bijvoorbeeld de Machinerichtlijn overgenomen in het Warenwetbesluit Machines.

De richtlijn geeft een *uiterste datum* wanneer de richtlijn overgenomen c.q. geïmplementeerd moet zijn. Vaak geldt daarbij een *overgangstermijn*, waarbij zowel volgens de nieuwe (Europese) als volgens de oude (nationale) regels mag worden gewerkt. Producenten hebben op die manier voldoende tijd om zich op de nieuwe wettelijke situatie in te stellen.

Essentiële eisen

In de CE-markeringsrichtlijnen worden essentiële eisen gesteld aan bepaalde producten. Deze essentiële eisen zijn globaal geformuleerd. Een voorbeeld van een essentiële eis is de volgende eis uit de Richtlijn Elektromagnetische Compatibiliteit:

Beschermingseisen

Uitrusting moet, rekening houdende met de stand van de techniek, zodanig zijn ontworpen en vervaardigd dat wordt gegarandeerd dat:

- a) de opgewekte elektromagnetische storingen het niveau niet overschrijden waarboven radio- en telecommunicatieapparatuur en andere uitrusting niet meer overeenkomstig hun bestemming kunnen functioneren;
- b) zij een zodanig niveau van ongevoeligheid voor de bij normaal gebruik te verwachten elektromagnetische storingen bezit dat zij zonder onaanvaardbare verslechtering van het beoogd gebruik kan functioneren.

Anders gezegd, deze essentiële eis zegt in gewoon Nederlands: “Gij zult niet storen en jij zult niet gestoord worden”. Een fabrikant van – bijvoorbeeld – elektronica mag (en moet tegelijkertijd) zelf bepalen, hoe hij aan deze essentiële eisen wil en/of kan voldoen.

Met andere woorden, de concrete invulling van de essentiële eisen is uitdrukkelijk overgelaten aan de fabrikant zelf.

Normen

Eén (voorbeeld) uitwerking van de essentiële (en wettelijke) eisen van de richtlijn wordt gegeven in normen. Maar: Het toepassen van een norm bij het ontwerp of de fabricage van een product is uitdrukkelijk niet verplicht.

Voor de verschillende productgroepen, zoals bijvoorbeeld machines of elektronica, zijn – in de regel – meerdere normen beschikbaar. Zo zendt bijvoorbeeld alle elektronica in meer of mindere mate elektromagnetische straling uit en is alle elektronica in meer of mindere mate gevoelig voor deze elektromagnetische straling. De norm kan bijvoorbeeld een manier geven hoe een product tegen deze elektromagnetische straling kan worden beschermd. Deze uitvoeringsvorm zal niet voor ieder product bruikbaar zijn. Hierdoor zijn er voor een productgroep verschillende normen opgesteld en benodigd.

Europese geharmoniseerde normen

Kortom, een voor de hand liggende manier om aan de essentiële eisen te voldoen, is door bij het ontwerp en de fabricage van de elektronica een norm te volgen, vooral als die norm op Europees niveau geharmoniseerd is.

De *Europese geharmoniseerde normen* zijn die normen, die door de Europese normalisatie instellingen en de Europese Commissie zijn goedgekeurd om een concrete en juiste invulling geven voor een (deel van) de essentiële eisen van een bepaalde CE-markeringsrichtlijn. Let wel, (ook) de toepassing van een Europese geharmoniseerde norm bij het ontwerp en de fabricage is en blijft onverplicht, maar kan wel een belangrijk voordeel opleveren.

Het voordeel van het werken volgens geharmoniseerde normen is dat deze 'een vermoeden van overeenstemming met (een van de essentiële eisen' geven. Dit vermoeden geldt alleen voor de essentiële eisen, waarop de norm van toepassing is.

Bijvoorbeeld: een fabrikant ontwerpt en fabriceert een machine. Deze machine is voorzien van een besturingssysteem. De fabrikant maakt voor het ontwerp en de fabricage van dit besturingssysteem gebruik van een geharmoniseerde norm. Het besturingssysteem van de machine wordt dan vermoed in overeenstemming te zijn met de essentiële eisen die daarop van toepassing zijn, maar de rest van de machine hoeft dan noodzakelijkerwijs niet (ook) te voldoen.

Let op: Dit vermoeden van overeenstemming geldt alleen bij toepassing van een Europees geharmoniseerde norm. Niet iedere opgestelde norm is (direct) een Europees geharmoniseerde norm. Het is daarom altijd raadzaam goed te verifiëren of de toegepaste norm de harmonisatieprocedure heeft doorlopen.

Het *bewijsvermoeden* van overeenstemming met de essentiële eisen geldt, behoudens tegenbewijs. Dit tegenbewijs kan bijvoorbeeld worden geleverd, doordat een andere partij (zoals de overheid) aantoont, dat (dat deel van) het product niet voldoet aan de essentiële eisen of dat de norm niet juist is toegepast.

6. Wie brengt CE-markering aan?

De hoofdregel is, dat de verplichting om CE-markering aan te brengen, bij de fabrikant rust. De fabrikant is de persoon die verantwoordelijk is voor het ontwerp en de fabricage van een product met de bedoeling om het onder zijn eigen naam (in de EER) in de handel te brengen. Op deze hoofdregel is een aantal uitzonderingen, waarbij andere personen dan de fabrikant verantwoordelijk zijn voor de CE-markering. De meest belangrijke spelers in dit verband zullen hierna worden behandeld.

Importeur

Als de fabrikant niet binnen de EER is gevestigd, dan is de importeur degene die het product binnen de EER in de handel brengt. De importeur moet ervoor zorgen dat hij alle benodigde *gegevens en documentatie* heeft om te laten zien dat het product aan de essentiële eisen voldoet. Daarbij zal hij, zelfs indien het product nog niet is voorzien van CE-markering, zelf voor de CE-markering moeten zorgen.

Als de importeur het product opnieuw verpakt, de (gebruiks)bestemming van het product wijzigt en/of het product onder zijn eigen naam op de markt brengt, dan kan hij voor dat product ook als fabrikant worden beschouwd.

Gemachtigd vertegenwoordiger

De *gemachtigd vertegenwoordiger* is de (rechts)persoon, die door de fabrikant is aangewezen om in zijn naam als vertegenwoordiger binnen de EER op te treden. Deze aanwijzing moet altijd schriftelijk gebeuren. Het maakt voor het aanstellen van een gemachtigd vertegenwoordiger niet uit of de fabrikant binnen of buiten de EER is gevestigd. De gemachtigd vertegenwoordiger moet zelf wel binnen de EER zijn gevestigd. De gemachtigd vertegenwoordiger gaat niet over het fabricageproces van het product en/of de technische documentatie, maar kan wél alle andere administratieve handelingen namens of in opdracht van de fabrikant uitvoeren, zelfs voorzien in het aanbrengen van de CE-markering.

Assembleur of installateur

Een product kan ook uit meerdere producten of onderdelen bestaan op welke, indien deze los worden verhandeld, afzonderlijk CE-markering moet zijn aangebracht. Zo kan bijvoorbeeld een machine bestaan uit meerdere machines, die samen tot één geheel, een machine, worden gebouwd (samengesteld). In dit voorbeeld moet op het *samengestelde product* (de machine) ook CE-markering worden aangebracht. In de meeste CE-markeringsrichtlijnen, behalve de Richtlijn drukapparatuur waarover later meer, is niet apart geregeld wie verantwoordelijk is voor de aanbrenging van de CE-markering op het samenstel. Daarvoor bieden de hiernavolgende regels wat houvast.

De *assembleur of de installateur* is degene die bijvoorbeeld een machine bouwt, door verschillende machines samen te stellen. Als hij het samenstel uiteindelijk aan de opdrachtgever c.q. eindgebruiker oplevert, dan moet hij - in beginsel - als fabrikant worden beschouwd en is de assembleur of de installateur verantwoordelijk voor de aanbrenging van de CE-markering op het geheel.

Er is een verschil met de situatie waarin verschillende leveranciers/fabrikanten gelijkwaardige onderdelen of zelfstandige machines leveren, welke niet door één specifiek persoon worden samengebouwd. Iedere leverancier/fabrikant “koppelt” zijn eigen machine aan een andere machine aan. Als in dat geval niet duidelijk is afgesproken wie het eindproduct aan de opdrachtgever c.q. eindgebruiker oplevert en wie dus na de samenbouw verantwoordelijk is voor de CE-markering, dan moet de opdrachtgever c.q. eindgebruiker zelf de CE-markering verzorgen. De opdrachtgever c.q. eindgebruiker kan dan niet een van de verschillende leveranciers/fabrikanten aanspreken om de CE-markering op het geheel te verzorgen.

Een uitzondering hierop geeft de Richtlijn drukapparatuur. Deze richtlijn geeft, zoals gezegd, (meer) expliciet aan wie in geval van het samenstellen van verschillende drukapparaten als fabrikant moet worden gezien. Voor deze richtlijn wordt degene die, c.q. iedereen die, verschillende drukapparaten tot een geïntegreerd en functioneel geheel maakt, als assembleur gezien en is daarmee verantwoordelijk voor de aanbrenging van de CE-markering.

7. Welke verplichtingen gelden er bij CE-markering?

Belangrijkste verplichting: conformiteit

Inhoudelijk geldt bij CE-markering de verplichting om aan de essentiële eisen te voldoen (zie vraag 5) van de toepasselijke CE-markeringsrichtlijn (zie vraag 2). Er geldt echter ook een aantal administratieve verplichtingen.

Verklaring van overeenstemming

De fabrikant of importeur (bij invoer van buiten de EER), of eventueel de assembleur, (zie vraag 6) moet een *verklaring van overeenstemming* afgeven, althans dient daarvoor te zorgen. De verklaring van overeenstemming is een (juridische) verklaring, dat het product in overeenstemming is met de relevante eisen uit de toepasselijke CE-markeringsrichtlijnen. Wanneer een importeur, bijvoorbeeld, draadloze telefoons van buiten de EER in de handel wil brengen, dient de importeur te zorgen voor de verklaring van overeenstemming, welke in geval van de draadloze telefoontoestellen (onder meer) inhoudt dat voldaan is aan de Richtlijn radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur (1999/5/EG).

Vaak staat in de tekst van de verschillende CE-markeringsrichtlijnen zelf, welke informatie er in de verklaring van overeenstemming moet zijn opgenomen. Een voorbeeld is de verplichting dat als een product is gefabriceerd volgens een geharmoniseerde normen, dit op de verklaring van overeenstemming moet worden vermeld.

Technisch constructiedossier

De fabrikant of importeur (bij invoer van buiten de EER) moet van elk product de *relevante technische gegevens* (bijvoorbeeld constructietekeningen en -berekeningen) samenvoegen tot een *technisch constructiedossier*. Controlerende instanties (zie ook hierna bij vraag 9) kunnen, indien nodig, aan de hand van dat dossier vaststellen of inderdaad aan de essentiële vereisten van de toepasselijke CE-markeringsrichtlijn is/wordt voldaan.

Als een product is gefabriceerd volgens een geharmoniseerde norm, dan moet dat uit het technische constructiedossier blijken (maar ook uit de verklaring van overeenstemming, zie hierboven). Worden producten geïmporteerd van buiten de Europese Economische Ruimte, dan dient de importeur toegang te hebben tot de technische documentatie. Importeurs doen er goed aan de fabrikant van deze verplichting op de hoogte te stellen of (beter nog!) dit contractueel te laten vastleggen (in het inkoopcontract).

Gebruiksaanwijzing of -handleiding

De fabrikant of importeur is verplicht om met het product een *gebruiksaanwijzing* of *handleiding* mee te leveren. Als het product in een ander land wordt gebruikt dan waar het is gemaakt, dan dient de gebruiksaanwijzing of -handleiding (in de meeste gevallen) eveneens te worden opgesteld in de taal van het gebruik. Ook dan dient de originele gebruikshandleiding bij het product te worden meegeleverd. Zo dient een in Italië geproduceerde freesmachine, die in Nederland wordt gebruikt, in ieder geval vergezeld te gaan van een Nederlandse en een Italiaanse gebruiksaanwijzing. Soms is het voor uiteindelijk een producent niet duidelijk waar zijn product daadwerkelijk gebruikt wordt. Om die reden tref je, bijvoorbeeld, in de verpakking van je gloednieuwe Sony LCD TV een Franstalige, Duitstalige, Engelstalige, Spaanse en Nederlandse (etc, etc) gebruiksaanwijzing aan.

De gebruiksaanwijzing bevat tevens voorschriften voor het gebruik in situaties waarin gevaren kunnen optreden, die niet op andere manieren (bijvoorbeeld in het ontwerp of via specifieke voorzieningen) kunnen worden voorkomen, de zogenaamde *waarschuwing voor de restrisico's*.

Per richtlijn zijn de eisen, die gesteld worden aan inhoud van de gebruiksaanwijzing of -handleiding, verschillend. Het is dus belangrijk om bij het opstellen daarvan de dan geldende tekst van de toepasselijke CE-markeringsrichtlijn te raadplegen.

8. Wie keurt de producten?

Voordat een product voorzien mag worden van CE-markering en een EG-verklaring van overeenstemming mag worden afgegeven, dient – uiteraard – gecontroleerd te worden of het product aan alle eisen voldoet. Deze controle wordt de *conformiteitbeoordelingsprocedure* genoemd en kan op verschillende manieren worden uitgevoerd. De wijze waarop deze moet worden uitgevoerd (minimaal) wordt voorgeschreven in de toepasselijke CE-markeringsrichtlijn.

Voor sommige producten mag een fabrikant zelf beoordelen of aan de toepasselijke CE-markeringsrichtlijnen is voldaan. Voor weer andere producten dient een onafhankelijke derde de conformiteit van het product met de richtlijn te beoordelen en vast te stellen. Het is dus niet zo dat ieder product door een derde gekeurd dient te worden, voordat het in de handel mag worden gebracht. Het is per richtlijn, per type product en de gevaren die zijn verbonden aan het product verschillend hoe de beoordeling van de conformiteit dient te gebeuren. Het is om die reden belangrijk om de meest recente versie van de toepasselijke richtlijn te raadplegen en bij twijfel een deskundige (instantie) te raadplegen.

Zoals gezegd, in sommige gevallen dient een speciale, onafhankelijke instantie te oordelen over de conformiteit van het product met de richtlijn. Deze speciale instanties, ook wel *notified bodies* of *aangemelde instanties* genoemd, zijn bij de Europese Commissie aangemeld. Zij moeten aan diverse eisen, onder andere kwaliteitseisen en eisen ter waarborging van de afhankelijkheid, voldoen.

Als het product in de ene lidstaat (bijvoorbeeld Nederland) door een notified body is gekeurd, dan mag de verhandeling van dat product niet door een andere lidstaat (bijvoorbeeld Frankrijk) worden verhinderd, puur en alleen om de reden dat de keuring niet door een notified body uit die lidstaat (Frankrijk) is gebeurd. De verhandeling kan (uiteraard) wel worden verboden omdat blijkt en/of bewezen wordt dat de keuring niet deugdelijk is uitgevoerd of dat het product, ondanks de keuring, toch niet voldoet aan de toepasselijke essentiële eisen.

9. Wie controleert of een product voldoet aan CE-markeringswetgeving?

Door de Nederlandse overheid is voor de naleving van elke Nederlandse wet, waarmee een CE-markeringsrichtlijn in nationale regelgeving is overgenomen, een controlerende instantie aangewezen. Voorbeelden van deze controlerende instanties zijn de Voedsel & Waren Autoriteit (VWA), het Agentschap Telecom, VROM inspectie etc.

Deze instanties controleren niet alleen of de producten CE-markering hebben, maar ook of deze terecht is aangebracht. Het is mogelijk dat producten met CE-markering bij controle toch niet voldoen aan de essentiële eisen of, erger nog, niet veilig worden geacht. De controlerende instantie kan dan sancties opleggen (zie hierna bij vraag 10). Om het handelsverkeer zo min mogelijk te belemmeren, controleren de autoriteiten in principe het product pas als het al in de handel is gebracht, dus achteraf, tenzij de douaneautoriteiten bij import al direct vermoeden dat er iets niet pluis is. Zo controleert de VWA samen met de Douane op basis van *risicoprofielen* zo selectief mogelijk de producten met de grootste kans op problemen.

Ook de Arbeidsinspectie houdt toezicht op de correcte naleving van de CE-markeringswetgeving. Een werkgever is namelijk verplicht alleen arbeidsmiddelen ter beschikking te stellen, die voldoen aan de CE-markeringswetgeving, voor zover deze uiteraard op het betreffende *arbeidsmiddel* van toepassing is. Deze verplichting vloeit voort uit de Arbo-wetgeving. Zo mag bijvoorbeeld een werkgever alleen machines aan zijn werknemer ter beschikking stellen, die voldoen aan de Machinerichtlijn. Op grond van de Arbo-wetgeving controleert de Arbeidsinspectie dus of aan de verplichtingen uit de CE-markeringsrichtlijnen is voldaan.

10. Welke sancties kunnen worden opgelegd bij het niet voldoen?

De sancties die bij overtreding van de CE-markeringsrichtlijnen kunnen worden opgelegd, zijn talrijk. We noemen hier de meest voorkomende, maar hebben niet de pretentie daarbij een uitputtende lijst te geven.

De meest ingrijpende sanctie is meestal de verplichting om het product uit de handel te nemen en/of de verplichting om een *product-recall* te doen. Alle betreffende producten worden dan door de fabrikant of importeur teruggeroepen, bijvoorbeeld door een advertentie in één of meer landelijke dagbladen. Daarbij kunnen de producten in beslag worden genomen door de toezichthoudende instantie. Vaak worden dan ook de Europese Commissie en de andere EU-landen geïnformeerd via daarvoor speciaal ingerichte informatiesystemen.

Mocht de overtreding van de CE-markeringsrichtlijn betrekking hebben op een arbeidsmiddel, dan kan – afhankelijk van de ernst van de overtreding en het betrokken gevaar – de productie van een onderneming worden stilgelegd, kan er een boete opgelegd worden en kan in ernstige gevallen zelfs strafrechtelijk worden vervolgd met bijvoorbeeld gevangenisstraf als gevolg.

Wat ook kan voorkomen, is dat door het niet voldoen aan een CE-markeringsrichtlijn, schade is ontstaan voor werknemers, afnemers van een product en/of voor een (tussen)leverancier. In beginsel is de fabrikant en/of degene die verantwoordelijk is voor het aanbrenge van CE-markering op het product voor de ontstane schade *aansprakelijk*. Als daarbij ernstig lichamelijk letsel wordt opgelopen, dan kunnen de schadebedragen snel en hoog oplopen!

Op de hoogte blijven?

Via de website van De Gier | Stam & Advocaten www.degierstam.nl verschijnen regelmatig digitale brochures met **“De 10 meest gestelde vragen over...”**

De volgende uitgave van **“De 10 meest gestelde vragen over...”** automatisch (gratis) per mail ontvangen? Stuur dan een mail (een lege e-mail is voldoende) ce-leden@degierstam.nl

Voor meer actuele informatie over CE-markering: www.degierstam.nl

